

Hoàng Dạ Thi

Con Gái

Mùa hè. Căn phòng của chị em nó bây giờ sơn màu xanh lơ, trên bậu cửa sổ đã quần quít vài sợi tóc tiên mảnh dẻ với vài bông hoa đỏ như những ngôi sao tí tẹo. Chị nó cũng thay đổi nhiều. Áo quần sửa sang hơn, mắt long lanh, nói năng nhẹ nhàng, không còn chơi những trò ngớ ngẩn với nó như hồi trước nữa. Nhiều khi nó ngồi ngắm mái tóc dài mượt của chị và giật mình nhận ra chị nó đã thành thiếu nữ từ lúc nào. Một thiếu nữ xinh xắn, vui nhộn, chẳng bao giờ buồn cả.

Còn nó? Có lẽ cũng đã lớn lên, cũng đã thay đổi nhiều. nhưng nó chỉ đoán chừng vậy - cũng như chị Thảo không biết mình đã lớn rồi. Nó nhún vai, chép miệng như bà nội thường làm: “Người ngoài bao giờ cũng sáng suốt hơn”.

Ở trường, nó có một chỗ ngồi ở bàn đầu, gần cửa sổ. Hầu như nó không có bạn. Nó ngồi, lơ đãng chép bài, nghe tiếng chim ríu rít ngoài kia và nhìn những chiếc lá chao liệng trong gió. Bạn bè coi nó như một cái gì vô thưởng vô phạt, một người lặng lẽ, già trước tuổi, vừa mơ mộng vừa khô khan. Nó “giống như con số 1 trong số học, không nhân mà cũng không chia được. Chẳng ai quan tâm đến.”

Ở nhà, nó cũng có một góc riêng. Một cái giường gắn lò xo để nhún nhảy, vài quyển sách nằm ngay ngắn trên giá, mấy bông hoa bất tử cũ mèm, cả

những viên pháo đủ cỡ để dành từ năm kia. Nó thích ngồi một mình trong “góc” riêng, để suy nghĩ về những chuyện linh tinh mà khỏi bị ai quấy rầy. Chị nó nói: “Con Ý suốt ngày ru rú trong nhà, như con ma xó!”. Nó chỉ cười, không buồn cãi lại.

Mùa thu.

Trong mảnh sân con trước nhà, những bông lan đất hồng nhạt đã nở. Sáng nay nó đi quanh quẩn trong vườn, bình thản ngắm những chiếc lá úa vàng ngậm ngùi rụng. Mùa thu mang đến vườn nó một cảnh đẹp buồn bã và quạnh hiu.

Anh sinh viên ở ngôi nhà đối diện đang vẫy tay ra hiệu cho nó. Nó mỉm cười. Anh là người bạn “lớn mà nhỏ”, là người duy nhất chịu đựng được nó, nghe nó kể lể những chuyện tầm phơ. Nó không hiểu vì sao lại trở nên thân thiết với anh. Có lẽ vì nó không có anh trai. Nó luôn mơ về một người anh vì nó luôn cho nghĩ anh trai bao giờ cũng muốn che chở cho em. Từ lâu lắm rồi, nó bỗng nhận ra mình thêm có anh trai như tụi bạn trong lớp kinh khủng. Anh đang đứng bên cạnh nó. Nó muốn nói một cái gì đó “Ngủ ngon không?” hay “How are you?” chẳng hạn. Nghe khách sáo đến nỗi nó suýt phi cười. Anh nhìn nó, rùn vai. “Lạnh quá! Áo len của em bị chuột gặm mất rồi à?” Nó nheo mắt nhìn mặt trời đang che mặt sau đám mây dày, vênh vác: “Em có phải là trùng sốt rét đâu. Nói xong nó cúi mặt xuống đất. Sao anh không phải là anh trai của nó nhỉ?

Mùa đông.

Căn phòng nhỏ của chị em nó vẫn tràn ngập tiếng cười, cả cái góc khiêm tốn tội nghiệp của nó cũng bị quấy rầy. Đó là những người bạn của chị Thảo. Nó thấy tất cả bọn họ đều giống nhau: áo quần sặc sỡ, cười nói ồn ào... Nhưng biết đâu như thế lại vui hơn thế giới im lặng, lạnh lẽo của nó.

Buồn bực, nó bỏ ra vườn. Ở trong nhà, mọi người nhìn nó như nhìn một bà

già cau có, khó chịu. cành khô gãy rắc dưới chân, mưa khoái chí bám đầy tóc. Nó cài lại cửa sổ áo và đưa mắt nhìn qua ô cửa sổ bên kia đường, tựa hồ đó là một thói quen. Thấy trái hạnh tiên vừa chín, nó hái rồi đưa lên mũi ngửi. Mùi thơm của trái tiên làm nó phát thèm, chỉ muốn cắn. Nhưng nó không ăn mà bỏ túi áo bành tô, rồi lại nhìn qua bên kia đường.

Chị em nó nằm trên giường. Nó ra sức nhún làm làm lò xo rung lên bần bật. Chị nó gắt: “Đồ con nít”. Nó vặn: “Chị đã có ai chưa?” Chị nó nhướn mày, cười: “Ai là ai? À à chưa!”. Nó đắc thắng kết luận: “Vậy thì chị cũng chỉ là con nít. Một đứa con nít già”.

Gần tới Noel, cô nó cho hai đứa con một hộp kẹo lớn. Nó nhìn chị Thảo đang cặm cụi “cộng trừ nhân chia” hộp kẹo mà tức cười. “Con út thì chẳng được lợi lộc gì ngoài chuyện bị bắt nạt”, nó nghĩ thầm. Nó ngồi thờ trước trước đồng kẹo lóng lánh kếp xù, phần của nó nhiều hơn một cái. Chị Thảo lẩm bẩm: “Nhiều quá. An thích loại này lắm. Còn mày định cho ai?”. Nó lắc đầu: “Chẳng cho ai cả. Ăn tuốt”. Lúc nói câu này, nó lại nghĩ tới anh. Tình cảm của nó nay đã thay đổi nhiều. Có cho anh tất cả tài sản ít ỏi của mình nó cũng chẳng tiếc. Nhưng mẹ nó dặn con gái là phải “ý tứ”, không được... nên nó có dám nói gì đâu ngoài những chuyện tầm phào. Nó thở dài. Chị nó chột hỏi: “Ý đã có ai chưa?”. Nó cười tinh quái. “Đoán thử coi” - “Chắc là chưa. Nhìn mặt mày còn ngây thơ lắm”. Rồi chị bĩu môi, nói một mình “Mà cũng không biết nữa. Nhìn nó lúc nào cũng kín như bưng. Tài thánh cũng chịu!”. Mùa xuân.

Nó ngồi háo hức trong nắng ấm, chỉ cho anh cây mai trước nhà. Cây mai có nhiều búp non chưa lớn vì bây giờ mới đầu mùa xuân. Anh nói trầm ngâm, khác với vẻ giấu cợt thường ngày: “Ước gì năm nay mai nở muộn. Sau Tết, mình không gặp nhau nữa rồi”. Nó giật mình, thảng thốt hỏi: “Anh đi à?”. Anh nói về một nơi nào đó mà nó chỉ nghe loáng thoáng. Nó lặng thinh, rồi

làm ra vẻ cứng cỏi: “Mình gặp nhau không nhiều. Để hiểu nhau, biết nhau
mấy đâu mà phải

buồn, đúng không?”. Nói vậy, mà trong lòng nó chỉ muốn khóc.

Nó nằm bên cạnh chị Thảo, không biết chính xác mình đang nghĩ gì. Vì
những ý nghĩ cứ chòng chéo lên nhau. Có lẽ nó nghĩ tới lần đầu nó biết anh.
Lúc đó, anh xách chiếc va li đứng tần ngần trước cửa nhà, còn nó, thật buồn
cười, ngất ngểu trong đôi giày cao gót của mẹ, trở mắt nhìn và bất giác toét
miệng cười khi bắt gặp nụ cười của anh. Có lẽ nó nghĩ tới những buổi chiều
anh và nó dạo chơi trong khu vườn - thế giới riêng của nó. Cái thế giới lặng
em với những đàn kiến nối đuôi nhau trên cây bạch đàn, với những bụi hồng
đầy gai... Và đưa tay lên lau mắt. Nó chẳng có thể nói gì với anh. Mẹ nó đã
nói: Con gái là...

Đêm giao thừa. Nó đem những viên pháo viên tử năm ngoái, năm kia ra đốt
thử. Thành phố dày đặc khói pháo như sương. Nó nhìn trời sao xuyên. Trên
đó, những ngôi sao đã biến mất, nó chỉ thấy một màu tối đen như tấm khăn
choàng của mẹ nó thường quàng. Người ta nói rằng, vào đêm giao thừa, nếu
ước ba điều thì ít nhất sẽ thực hiện được một.

Nó lại nhìn lên trời, cố tìm kiếm một ngôi sao. Nó không phải là một cô gái
thích mơ mộng. Nhưng đêm nay, nó bỗng có một ước mong duy nhất. Nếu
trên đời này có bà tiên như trong cổ tích thì...

Nó ước gì nó là con trai. Để có thể tự nhiên nói lên điều nó muốn nói mà
không sợ mẹ rầy la: “Con gái là...

Hoàng Dạ Thi

Không Tha Thứ

Mưa rơi ào ào xuống phố, thỉnh thoảng lại tạt vào phòng, mấy tấm rèm cửa sổ ướt nhẹp. Linh ngồi trên chiếc ghế xoay qua xoay lại, cố nhai cho xong bài học chán ngắt. Trên giường con Bé em buông rơi đồ chơi:

- Chị Hà ơi, em không chơi con búp bê này nữa đâu...

Mặt nó phụng phịu như sắp khóc. Linh không rời mắt khỏi quyển sách, trán cau lại bực bội. Cô chúa ghét những đứa con nít khóc nhè. Mà con Bé em thì tí ti suốt ngày không một lúc nào yên. Bị la, khóc. Tự nó làm đổ sữa, khóc. Không ai nói chuyện với nó, cũng khóc. Và bây giờ, hai khóe môi nó lại bắt đầu mếu xệch ra:

-Em không chơi con búp bê này nữa, chị hai ơi.

Thật đúng là chịu hết nổi. Linh vứt cuốn sách xuống bàn, khuôn mặt xinh xắn sa sầm, nhưng rồi cô nở một nụ cười đắc thắng:

- Không chơi nữa thì thôi, đem ra ngoài kia vứt!

Nếu như mọi lần khác, Linh đã dễ dàng, năn nỉ nó. Nhưng càng năn nỉ, nó lại càng vật mình, vật mảy và ra sức làm ngược lại ý muốn của Linh. Lần này, chung hứng vì không được ai ngó ngang, mặt con Bé em ngậy ra, rồi như một vòi nước, miệng nó dãi ra thắm thiết, nước mắt nước mũi chảy ràn rụa trên khuôn mặt. Linh đứng dậy, tưởng muốn điên lên được. Sao giờ này

dì chưa về mà võ xong cái của nợ ấy im miệng lại cho thiên hạ nhò? Em bé lăn ra giữa giường, tóc tai rũ rượi, hai tay ôm ngực ho khan. Linh nhìn lên đồng hồ. Đã sắp đến lúc phải đi. Khổ ời là khổ!

Cô mở cửa và thấy dì. Đội ơn Trời Phật, dì vừa về tới. Bé em càng khóc to hơn nhưng Linh đã bước ra ngoài. Dì đứng nhìn theo buồn bã. Đứa con gái lạnh lùng này, hình như không thể nào nhen nhóm lên trong nó một tình yêu thương nào đối với con Bé em tội nghiệp. Ba năm qua rồi... Dì thờ dãi quay vào võ đứa con gái nhỏ cưng.

Linh bước vào cửa hàng bán đĩa. Cô làm ở đây. Công việc chẳng có gì nhiều nhưng cô yêu không khí nơi này, yêu những bài hát phát ra nho nhỏ, những chiếc đĩa sắc sỡ nằm trên kệ và cả những người khách mân mê từng cái đĩa trên tay với vẻ háo hức trẻ con... Cô ngồi ngay ngắn sau quầy, mắt lơ đãng nhìn ông khách duy nhất chiều nay (một chiều mưa khôn khiếp!). Anh ta ngồi lệt trong đồng đĩa, say mê lục tung chúng lên, đọc đọc dò dò, rồi lại bới... Cái xách quăng cầu thả trên bàn. Hơn một tiếng trôi qua mà hấn vẫn ngồi đó, chẳng biết hấn cần gì? Linh mím môi. Cô đã bỏ ra ba buổi chiều ngồi xếp đĩa theo chủ đề, vậy mà ông tướng này đã làm xáo tung tất cả. Cuối cùng hấn đứng lên với nụ cười mãn nguyện trên môi. "Tôi lấy cái này". Hấn thọc tay vào túi rút tiền ra, xong quay người dợm bước đi. Cô nhìn lên "Khoan đã". Hấn hơi giật mình. Cô chỉ tay vào đồng đĩa ngổn ngang trên sàn. "Hãy trả những cái đĩa này vào chỗ cũ của chúng. Theo từng chủ đề!". Cô cố ý kéo dài mấy tiếng sau cùng. Hấn hơi ngửa mặt ra sau, đôi mắt đẹp mở ra to kinh ngạc. Nhưng vẻ ngạc nhiên ấy thoáng qua rất nhanh. Hấn nhìn lại cô bằng ánh mắt thản nhiên hơi châm chọc, rồi lịch sự lắc đầu: "Xin lỗi cô. Tôi không biết chữ". Hấn tưởng dễ dàng qua mặt bằng cái trò trẻ con đó chắc? Rõ khôì hài! "Không sao. Lại đây và tôi sẽ chỉ cho anh!". Hấn miễn cưỡng ngồi xuống bên đồng đĩa, hậm hực xếp lại từng cái lên trên kệ. Biết

đâu hẳn đang chửi thầm mình. Cô trở lại chỗ ngồi, oai vệ xoay qua xoay lại chiếc ghế và cuối cùng quay mặt vào tường nghe nhạc, kệ cho hẳn lục đục với những đồng đĩa trong góc xa.

Hơn hai mươi phút trôi qua. Trời tối dần. Bóng tối phủ lên cơn mưa, giấu đi những giọt nước, chỉ nghe thấy tiếng rơi lộp độp buồn phiền. Hẳn lòi trong xách ra cái áo mưa. "Này cô...". Linh xoay ghế lại. "Bây giờ tôi mới biết khách hàng chẳng là cái thá gì cả. Người bán mới đúng là thượng đế kia!". Linh nhướn mày. "Vậ à? Cảm ơn lời khuyên bỏ ích. Còn gì nữa không?". Gieo gió gặt bão. Sao hẳn cứ đổ hết tội lỗi lên đầu cô thế?

Bây giờ nhắc lại cái ngày gặp gỡ đầu tiên ấy, cả Linh và Vũ cùng thấy buồn cười. Thật lòng mà nói, cô chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó mình sẽ yêu. Sẽ cảm thấy sung sướng và bé bỏng khi đi bên cạnh Vũ. Ngày xưa, mẹ nói đó là một lẽ tự nhiên, cũng giống như gà trống luôn có vẻ oai hơn gà mái hay mèo đực luôn to và dài hơn mèo cái, vậy thôi. Những lúc ấy cô thường cười phá lên, thấy những điều mẹ nói sao mà xa lạ và khó hiểu. Cô mà cần đến một

sự che chở sao? Cô - một đứa con ngay từ nhỏ đã biết cách tự lo lắng cho mình, chẳng cần đến một ai. Mùa đông nó biết mặc một lần đến bốn năm cái áo, quàng vào cổ cái khăn len dày. Té xe đạp, nó biết lấy bông băng, thuốc đỏ rửa vết thương mà không một lời kêu than. Rồi lớn lên, thành sinh viên, nó cũng tự giành được chỗ trên xe buýt đông người, băng qua ngã năm, ngã bảy một cách nhanh nhẹn... Rồi gặp Vũ. Mọi chuyện khác hẳn đi đến nỗi lắm lúc cô không còn nhận ra mình.

Vũ để ý cả từng ý thích nhỏ nhất của cô. Tới nhà Vũ, quạt trần lúc nào cũng mở ở số nhỏ nhất vì Vũ biết cô sợ những cánh quạt quay vù vù. Chở cô đi chơi, Vũ chọn những con đường yên tĩnh mặc dù Vũ thích nhưng nơi đông vui náo nhiệt. Từng băng nhạc, cuốn sách hay bữa ăn dọn ra cũng để cho cô

thường thức...

Sự chăm sóc kín đáo, lặng lẽ và ân cần ấy làm cho cô ngày càng gắn với Vũ hơn, càng thấy mình không thể rời bỏ Vũ. Dì ngạc nhiên khi thấy đứa con gái riêng của chồng bỗng trở nên đầm thắm hẳn. Cô chơi đùa với con Bé em, kiên nhẫn dỗ em uống hết ly sữa hay giặt áo quần cho nó. Khuôn mặt đầm thắm hiếm khi cười nay trở nên rạng rỡ và tươi vui. Ba thở phào: "Hay nó nghĩ lại và tha thứ cho mình rồi?".

Hơn hai năm trôi qua.

Nhà có thêm em bé. Thằng nhóc khoẻ mạnh và bụ bẫm, nhưng cũng như chị, nó khóc ngằn ngặt suốt ngày đêm. Các môn học ở trường cũng rắc rối hơn, và đứa nào khi bước ra khỏi phòng thi được hỏi về cảm tưởng sau khi "vượt rào" đều xua tay "Awful!". Ba thì đi biệt, mỗi lúc về nhà lại nồng nặc hơi men và rất hay nổi nóng...

Cô đứng bên cửa sổ. Mưa đã tạnh từ hồi trưa, để lại trên nền trời một màu trắng xám. Bỗng nhiên cô ước phải chi có Vũ bên cạnh mình bây giờ... cứ như một thói quen, những lúc buồn vui hay khi chỉ có một mình, cô luôn nhớ Vũ. Hôm nay là sinh nhật của anh. Cách đó mấy ngày Vũ gọi điện cho cô: "Anh rất mong gặp lại em". Và với bản tính bướng bỉnh của mình cô nhận lời, dù biết rằng cuộc gặp gỡ này chẳng để làm gì cả.

Căn phòng rộng chen chúc người. Vũ đứng cạnh một cô gái có khuôn mặt bầu bĩnh và đôi mắt to. "Đây là Quân, bạn gái anh. Còn đây là...". Cô ngồi xuống, chợt thấy mình ngu ngốc. Tại sao cô lại đến đây, giữa những người xa lạ này, nghe những lời nói giới thiệu làm quen nhạt nhẽo và trống rỗng? Trên đầu cô, mấy cánh quạt bay vù vù. Cô nghĩ tới cái chong chóng của máy bay phản lực và thấy đầu bưng bưng, chỉ muốn ra ngoài một lát. Quân có vẻ rất sung sướng và hạnh phúc bên cạnh Vũ. Mọi người cười nói luôn miệng và bắt đầu bông đùa, châm chọc lẫn nhau.

Thức ăn được bung lên. Người ta đặt trước mặt cô một con cá lớn trên đĩa, một món mà cô rất ghét. Suốt buổi, cô không sao rời mắt được khỏi cái đầu cá với cái miệng há ra như đang kêu. Nó có đau đớn không? Anh bạn ngồi bên cạnh cô cười cười: "Sao Vũ? Định bao giờ cho tụi tao xách lồng đèn?", rồi quay sang cô "Sao cô im lặng thế? Cô là bạn của chú rể à?". Có lẽ anh ta say, cũng có khi cô nghe nhầm. Rồi người ta tắt điện đi, chỉ để lại những ngọn đèn cây leo lét, vừa hát vừa đệm đàn. Cô căng mắt ra trong ánh sáng tối tăm, thấy Vũ thì thầm gì đó với Quân và cả hai khúc khích cười. Cô tự hỏi chuyện của mình và Vũ đã đáng gọi là tình yêu chưa? Nếu đã thì xem ra mối tình này quá yếu ớt và bị nhấn chìm bởi bao biến cố nối theo nhau liên tiếp. Vũ bây giờ có Quân, có một tương lai dường như tươi sáng với một chỗ làm hứa hẹn ở một công ty nước ngoài. Còn cô, cô còn những bài vở và những kỳ thi phải vượt qua. Căn phòng sặc sụa khói thuốc. Tiếng nhạc Rap vang lên náo động và mọi người kéo nhau ra sàn nhảy. Cô dựa lưng vào tường, tay cầm cốc Coca. Bữa tiệc sinh nhật - mấy cánh quạt bay vù vù, cái đầu cá há hốc, điệu nhạc Rap tung bùng, cánh tay Vũ quàng qua lưng Quân... Tất cả diễn ra như một cơn ác mộng. Anh bạn hỏi nãy ở đâu xuất hiện miệng cười tủm tỉm như một đứa trẻ con: "Cô làm cái quỷ quái gì ở đây thế? Có thích ra nhảy một lát không?" rồi lại biến đi hết như một phép màu. Không hiểu sao anh ta vô cớ nhớ đến con mèo tàng hình trong cuốn phim "Alice ở xứ sở thần tiên" - thoát ẩn rồi thoát hiện...

Một ngày cuối đông.

Cô lái xe dọc theo đường Trần Quốc Thảo, sực nhớ lại lời của ông chủ của hàng. "Dạo này thi xong rồi, mày tới giúp tao bán đĩa nhạc nha". Mới hơn 7 giờ sáng mà trời âm u như buổi chiều. Gió lùa vào người lạnh lạnh. Cô ghé vào một tiệm ăn bên đường, gọi một ly cà phê sữa nóng. Quán có vẻ không mấy đắt khách. Trên mỗi chiếc bàn nhỏ phủ khăn trắng, một bông cẩm

chương cấm trong bình, lặng lẽ và cô đơn.

Có một người đi đến bàn cô. Chính là Vũ. Vũ đi một mình, thơm tất và trang trọng trong bộ áo quần thẳng nếp và có đeo cà vạt. "Suýt chút nữa thì tôi không nhận ra Vũ đấy", cô mỉm cười, hai tay ử lấy tách cà phê nóng, cảm thấy rõ ràng những giọt cà phê đang rơi. Vũ nhìn cô: "Dạo này Linh sống ra sao?" - "Sắp ra trường. Cũng chưa biết thể nào. Còn Vũ chắc bận rộn lắm phải không?". Vũ lắc đầu "Cũng chả bận rộn gì mấy". Cô ngồi yên chăm chú nhìn Vũ, tỏ ý sẵn sàng lắng nghe. Về phần cô chẳng có gì để nói. Cuộc sống vẫn đều đều như một dòng chảy lặng lẽ với những ngày đơn điệu nối tiếp nhau. "Tôi và Quân chia tay rồi, Linh ạ". Vũ ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào mắt cô. "Bây giờ nhìn lại tôi mới thấy không có ai bằng Linh. Con thuyền nào đi mãi cũng phải quay về bến của nó, phải không?". Cô thấy hai má nóng bừng, hết như lần đầu tiên nghe lời tỏ tình của Vũ... Nhưng rồi cô bung tách cà phê của mình lên uống một ngụm nhỏ, lấy khăn quàng cổ rồi đứng lên: "Đi thôi Vũ. Tôi trễ giờ rồi". Vũ trả tiền, hai người nói thêm vài câu nữa rồi đi. Tới cửa hàng bán đĩa đã trễ mất nửa giờ. Ông chủ tiệm chào cô bằng nụ cười hồ hởi: "Vào đi con. Tao cứ tưởng mày không đến. Mùa đông năm nay lạnh và dài quá hả?". Cô bồi hồi bước vào căn phòng quen thuộc. Chiếc ghế xoay vẫn còn đó. Và trên kệ, những cái đĩa sặc sỡ nằm ngay ngắn như những người lính xếp hàng. Cô ngồi lên ghế, có cảm giác như đang trở về hồi năm một. Trời mưa. Những cơn mưa tháng mười hai hiem

hoi và dữ dội, rơi ào ào xuống phố. Cô như nhìn thấy góc xa hình ảnh của anh chàng Vũ ngông nghênh và bướng bỉnh, túi xách quăng cầu thả trên bàn, chúi mũi vào đồng đĩa, đọc đọc dò dò rồi chán ngán lắc đầu. Mới đó mà bốn năm trôi qua. Có những cái không thay đổi và có những cái thay đổi quá nhiều. Cô nhớ tới cuộc gặp một giờ trước đó. Vũ nói đúng. Con thuyền nào

đi mãi rồi cũng phải quay về bến của nó. Nhưng liệu con thuyền đó có còn là con thuyền ngày xưa?

Hoàng Dạ Thi

Mười Chín

6 giờ 45. Mắt nhắm mắt mở rút đầu vào tủ lòi ra cái áo thun và quần Jean, chớp nhoáng trông vào rồi lật đặt dắt xe ra cổng. 7 giờ 5. Lẻn vào trong lúc thầy đang xoay lưng về phía lớp, nó mở cặp lòi cuốn tập ra, thở phào. Ở bàn trên, con Dương đang khoan khoái ăn một món gì đó bất kể sự có mặt của thầy và bao cặp mắt thèm thuồng xung quanh. Ngoài cửa, vài đứa đang đi qua đi lại, gọi nhau ới ới...

Thầy ngừng viết, lắc đầu về buồn phiền: "Học trò bây giờ lạ quá. Giờ học thì ở ngoài ngắc ra, trong ngắc vào, rồi đi trễ, chuồn học. Thôi tôi đi học "nửa chữ cũng là thầy..." Nó co rúm người, vờ chăm chú nhìn vào trang vở. Bàn trên Dương vẫn tiếp tục ăn một cách thản nhiên. Lam, "chuyên viên đi trễ" của lớp vừa vào xong, dịu dàng vén tà áo dài qua một bên để ngồi xuống. Bên cạnh nó, thằng Vũ quay qua thì thào: "Lạnh quá, Phương cho tôi mượn cái áo len". Mà lạnh thật. Mưa rơi ngoài cửa lớp. Còn trong này thầy vẫn nói một giọng đều đều chậm rãi rất "ăng lê".

11 giờ 5. Nó đứng một mình trong phòng khách, xung quanh là những mảnh thủy tinh vỡ, bàn ghế xô lệch như có một cơn gió lốc vừa thổi qua đây. Mấy

chùm hoa giả nhạt màu rũ rượi trên kệ sách không sao che dấu nỗi hạnh phúc dối trá nay đã tan tành. Nó vớ tay bật đèn, lẩm bẩm: "Bắt đầu gay cấn rồi đây!". Nhà chẳng có ai. Nó ngồi bệt trên bậc cửa. Ánh đèn hắt vào từng khoảng đậm nhạt không đều nhau lên toàn bộ căn phòng. Nó đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng cho nóng người lên rồi mở tủ lạnh kiểm một cái gì đó có thể nhấm nháp cho đỡ buồn... 12 giờ 5. Anh Quang về, tay vung vẩy mấy tập nhạc. Anh Quang ngồi xuống và bắt đầu chơi đàn. Anh là một ca sĩ chính trong nhóm The Dead Mice - một trong số các ban nhạc sinh viên mọc lên như nấm đạo gần đây. "Có một con nhỏ rất xinh hâm mộ The Dead Mice lắm". Nó bung miệng cười làm anh Quang trừng mắt: "Sao lại cười? Nó dễ thương hơn mày nhiều". "Dĩ nhiên em làm sao bì nổi. Nhưng liệu cô ta sẽ nghĩ gì khi biết anh ba bốn ngày chưa thay áo, lười tắm, vô trách nhiệm, ích kỷ, yêu đương lãng nhãng và... đôi khi cũng có chửi thề?". Anh Quang hơi đỏ mặt quay đi: "Tất cả bọn con trai đều như thế và mày nên tự hào vì đã có một ông anh rất điển hình. Còn bây giờ thì câm miệng đi". - Trong không gian tĩnh mịch của gian phòng nhỏ, giọng Axi Rose vang lên đầy nguyền. Mà không biết bố mẹ đi đâu mãi đến giờ này vẫn chưa về? Và cái cảnh này còn kéo dài đến bao lâu?

1 giờ 30. Mẹ về. Nặng nề cái áo lông xù xụ và ướt đầm nước mưa. Nó ngồi thu lu trên ghế, miệng mỉm cười vu vơ. Mẹ đẹp và có học. Vậy mà không có hạnh phúc và luôn trông có vẻ buồn phiền? Sao thế nhỉ? Cái thế giới người lớn mà nó sắp bước vào xem ra không có mấy quyến rũ và hứa hẹn nhưng sớm muộn gì thì cũng phải lê gót vào thôi. nó ngàng lên, nhẹ nhàng; "Mẹ vào thay áo đi". Anh Quang im lặng ngắm nghía cái lắc tay có hình đầu lâu xương sọ, mắt sáng lên thích thú. Tiếng ghi ta vẫn chỉ chiết nặng nề. Mẹ cau mày "Ồn quá. Nhà cửa lúc nào cũng coi như cái chợ thế này. Còn thằng Quang, thôi cái trò lập băng lập nhóm đi. Học không lo học, chỉ toàn lêu

lông". Nó vói tay tắt nhạc, thấy mẹ vói thầy sao mà giống nhau. Ở trường, thầy cũng nói lớp nó ồn như cái chợ vỡ!

Nó hoàn toàn không thuộc dạng nổi bật trong lớp học dù nó học cũng khá vừa thừa hưởng ở mẹ một khuôn mặt xinh xắn với đôi mắt đen và to. Có lẽ vì nó ít khi phát biểu, chuyên ngồi bàn chót, hơn thế nữa lớp lại rất đông. Ở cái vị trí khiêm tốn ấy, nó lắng nghe một cách thích thú lời thầy giảng và đôi khi xao lãng nhìn ra cửa sổ, nơi có cây bàng đứng cô đơn tái nhợt trong mưa. Ngồi bàn đầu là Quý Hiền. Con nhỏ này luôn nhìn thẳng vào mắt thầy và giành trả lời tất cả mọi câu hỏi thầy ra, cứ làm như ta đây thông thái lắm. Chiều nay cả lớp bàn về "hôn nhân", một đề tài khá mới mẻ và bí ẩn. Thầy hỏi bằng tiếng Pháp: "Tại sao lại nói: "Hôn nhân là cuốn tiểu thuyết mà người anh hùng chết ngay từ đoạn mở đầu?". Quý Hiền đắc thắng: "Như vậy thì chẳng có gì để xem nữa và sẽ rất tẻ nhạt phải không thầy?". Thầy gật đầu có vẻ hài lòng: "Ừ. Chán lắm". Nó nhìn sang bên cạnh và thấy Tâm đang cười tủm tỉm: "Thầy điệu vậy thôi chứ ông sắp đám hỏi rồi". Thăng Vũ choàng tỉnh sau giấc ngủ, day mặt qua buông một câu chẳng ăn nhập gì vào đâu: "Sao lại để cho người anh hùng chết? Phải dựng anh ta sống dậy để độc giả còn theo dõi cho đến trang cuối cùng chứ bộ". Con Dương tròn mắt cố làm ra vẻ ngạc nhiên: "Amen, lạy chúa tôi. Thăng bé đáng thương này không hiểu gì hết!". Tụi nó cúi mặt xuống bàn cười rúc rích.

... Có ai đó đang nói trên lầu. Nó nhận ra tiếng mẹ. "Không biết kiếp trước tôi có nợ nần gì ông không...". Ba ngồi yên hút thuốc, dáng mệt mỏi bơ phờ. Anh Quang đi đi lại lại trong bếp, rót một ly cối nước uống, rồi lại rót... "Đi xem tụi anh biểu diễn không?". Nó lắc đầu, thách thức "Thà em ở nhà coi thời sự còn hơn. Chắc hẳn đó sẽ là một bữa điếm tâm mà em không thể nào nhai nổi". Anh Quang mặc thêm áo len vào - một cái áo màu lông chuột khá dày. "Ai nói với mày đây là nhà? Thà ra ngoài đường còn ấm áp hơn". Cánh

cửa đóng sập vào sau lưng anh. Nó nhìn chăm chăm lên màn hình, nơi có những hình người mặc váy nhảy múa trên đôi chân mảnh khảnh đang cố đoán xem người ta nói cái gì. Kể ra chạy một vòng ngoài đường lúc này cũng khá thú nhưng lạnh quá. Mưa lại bắt đầu nặng hạt rồi!

Tám thiếp đến vào giờ ra chơi. Nó nhận ngay ra nét chữ thân quen với những chữ o tròn trĩnh "Anh vẫn giữ mãi những kỷ niệm và sẽ không bao giờ quên. Chúc em một năm mới hạnh phúc". Nó cẩn thận cất tấm thiệp vào cặp, giữa mấy cuốn tập và mớ bút màu. Tất cả cũng chỉ là những lời nói suông. Dương rút tấm thiệp ra thì thầm: "Của nó à?" rồi bĩu môi "Đồ đểu! Đẹp trai mà chẳng ra gì! Nó chưa bảo với mày là sắp lấy vợ sao?". Nó gom tất cả cho vào cặp rồi đứng lên "Với tao thế là quá tốt. Thôi đi ăn cơm". Căn tin ồn ào, người ra kẻ vào tấp nập. Tiếng nhạc vang lên một bài hát rất xưa Nothing s gonna change my love fot you. Ở nhà mẹ rất thích nghe bài này, cả mấy đứa con gái trong đó... Phụ nữ bao giờ cũng thế, rất thích nghe những lời nói suông. Suýt chút nữa thì nó phì cười. Ngoài cửa, Vũ te tái chạy vào. "Biết điểm thi xác xuất

chưa?". "Mém rớt. Còn ông?". Vũ xua tay lên bắt cần "Rớt rồi. Phương không biết chứ thi lại là một loại thú". Nó thấy ai rồi cũng như nhau. Cố khôi hài hoá những chuyện đáng buồn, như con gà mái hãnh diện xù lông che giấu quả trứng vỡ. Vũ ôm đầu "Mệt quá. Tôi về đây. Nếu thứ hai này bà không thấy tôi ở trường có nghĩa là tôi đã về với quỷ sứ. Tạm biệt". Nó ngồi trước đĩa cơm, uể oải nhai. Chiều thứ bảy, mọi người đều có chương trình riêng cho mình. Đi đâu

đó chơi. Một cuộc hẹn hò. Mua sắm hay dạo phố. Tất cả mọi người. Còn nó biết làm gì để giải trí sau một tuần học hành căng thẳng? Đứng dậy, ra bãi lấy xe. Nó trà trộn vào dòng người đặc kín, ai nấy mặt mày cau có mệt nhọc, không nhận ra đèn đỏ đã chuyển màu. Tiếng còi bíp bíp hối thúc đằng sau.

Nó nhìn lơ đãng hai dãy đèn rực rỡ chạy dài trước mắt, đạp máy xe, hai tay vô thức lái về hướng con đường trở về nhà.

Đánh máy: NGuyễn Chí Hải

Nguồn: VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 3 tháng 7 năm 2006